

Του Γεωργίου Παπασίμου

Αφορμή για το σημερινό άρθρο αποτέλεσε η τελευταία ανακεφαλαιοποίηση των Ελληνικών τραπεζών, για δεύτερη φορά κατά την περίοδο του μνημονιακού «οδοστρωτήρα» και αφού, εν τω μεταξύ, έχουν «αφαιμάξει» περί τα 200 δις ευρώ ,...

με άμεσες και έμμεσες οικονομικές στηρίξεις, με τελικό αποδέκτη το δημόσιο χρέος, δηλαδή την εθνική περιουσία του Ελληνικού Λαού.

Η πρόσφατη ανακεφαλαιοποίηση, που είχε ως αποτέλεσμα την πλήρη οικονομική απαξίωση των Ελληνικών συστημικών τραπεζών και την πλήρη συρρίκνωση του Ελληνικού τραπεζικού συστήματος εντός της Χώρας, μετά την επιθετική πολιτική αυτήν κατά τις δεκαετίες του 1990 – 2000 στις Βαλκανικές Χώρες κι στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου, πέραν των πτωχών της απώλειας τεράστιων χρημάτων για το Ελληνικό δημόσιο και στην ολοκλήρωση της καταστροφής των μικρομετόχων (η οποία είχε ξεκινήσει από τις αρχές του μνημονιακού «οδοστρωτήρα» το 2010), αποτελεί, αντικειμενικά, και το «απαύγασμα της «συντριβής» του Ελληνικού Κεφαλαίου. Ελληνικό Κεφάλαιο, που αν και τελούσε πάντοτε σε εξάρτηση, κατά καιρούς δημιούργησε συνθήκες εθνικής παραγωγικής ανάπτυξης και, κατά την εποχή της «απερίσκεπτης» εισόδου της Ελλάδος στην ζώνη του Ευρώ, επιχείρησε το «μεγάλο άλμα», να εισέλθει, δηλαδή, σε συνθήκες «ισοτιμίας» στον πυρήνα του μητροπολιτικού Ευρωπαϊκού Κεφαλαίου.

Το ερώτημα γι' αυτή την πλήρη «συντριβή» και απαξίωση του Ελληνικού Κεφαλαίου, που έχει ως συνέπεια και την οικονομική «βύθιση» της Ελλάδος ως περιφερειακού κοινωνικοπολιτικού καπιταλιστικού συστήματος, έχει πολύπλευρες, αναμφισβήτητες, απαντήσεις. Η βασικότερη, όμως, θα μπορούσε να αναζητηθεί στον χαρακτήρα, την ποιότητα και την δράση της ιθύνουσας οικονομικής τάξης, που, αντί να λειτουργήσει ως εθνική αστική τάξη, όπως οι

αντίστοιχες οικονομικές ολιγαρχίες στις άλλες καπιταλιστικές Δυτικές Χώρες, έδρασε και δρα «παρασιτικά», με έντονα τα χαρακτηριστικά του «μαυραγοριτισμού» και της ατομικής «αρπαχτής». Αντίθετα, στις άλλες Δυτικές καπιταλιστικές Χώρες, οι αντίστοιχες αστικές τάξεις, εξαιρουμένου του στοιχείου της εκμετάλλευσης και του στοιχείου του κοινωνικού ζητήματος (που αποτελεί κρίσιμο στοιχείο για την σοσιαλιστική οπτική γωνία), δρουν και λειτουργούν στην Χώρα τους με εθνική συνείδηση, δημιουργώντας ισχυρές παραγωγικές μονάδες, οι οποίες ενισχύουν πέραν των ατομικών τους κερδών και την εθνική τους οικονομία και, παράλληλα, μέσω των δημιουργηθέντων θεσμών της κοινοβουλευτικής δυτικής Δημοκρατίας, δημιούργησαν έναν συνεκτικό Ευρωπαϊκό πολιτισμό με σοβαρές δομές, που αποτελούν το «Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Κράτος».

Στην Χώρα μας, όμως, από την ίδρυση του Νεοελληνικού Κράτους το 1830, λόγω των ιδιότυπων συνθηκών, του κοσμοπολιτιστικού στοιχείου του Ελληνικού Κεφαλαίου, που δραστηριοποιούνταν εκτός της Ελλάδος και, εξ αυτού του λόγου, του ισχυρού «παρασιτισμού», που, από την πρώτη στιγμή έως σήμερα, αποτελεί συστατικό στοιχείο της οικονομικής λειτουργίας αυτού, ποτέ δεν δημιουργήθηκε αστική τάξη δυτικού τύπου, αλλά ένα «άθροισμα» διαφόρων οικονομικών μεγαλοπαραγόντων, οι οποίοι, χρησιμοποιώντας, μέσω της διαπλοκής, και το Ελληνικό Κράτος (αν και όλα αυτά τα χρόνια ασκούν άμεσα ή έμμεσα την εξουσία), δεν έχουν προσδώσει κάτι ωφέλιμο στην Χώρα. Αντίθετα, έχουν ιδιοποιηθεί, «ληστέψει», για ατομικό όφελος, τον εθνικό πλούτο και έχουν, ως εξαρτημένη οικονομική ολιγαρχία στα μητροπολιτικά καπιταλιστικά κέντρα, εκχωρήσει σοβαρά στοιχεία εθνικής κυριαρχίας, αλλά και τις δυνατότητες της Χώρας για σοβαρή οικονομική ανάπτυξη και κοινωνική δικαιοσύνη, αλλά και δυνατότητα ευρύτερων πρωτοβουλιών της, στα πλαίσια των γεωπολιτικών ισορροπιών, με στόχο την δίκαιη επίλυση των «ανοιχτών» της εθνικών θεμάτων.

Αυτός ο «νόθος αστισμός», σε συνδυασμό με τον ισχυρό «πελατειακό» χαρακτήρα των πολιτικών κομμάτων και των θεσμών, «προϊκα» των κοτζαμπάσηδων προς όλες τις νεώτερες γενιές των Ελλήνων, όπως έσοχα και με μοναδικό τρόπο επισημαίνουν δύο από τα πιο φωτεινά πνεύματα της Νεώτερης Ελλάδος, ο Παναγιώτης Κονδύλης στον πρόλογο του βιβλίου του «Η παρακμή του αστικού πολιτισμού» και ο Νίκος Σβορώνος στον πρόλογο του βιβλίου του «Επισκόπηση της Ελληνικής Ιστορίας», αποτελεί την βαθειά «χαίνουσα πληγή στο σώμα» της Ελλάδος, που συνεχώς «κακοφορμίζει» και σήμερα έχει εξελιχθεί σε «γάγγραινα».